

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/121/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010903
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320010903.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a členov senátu JUDr. Martina Žovince a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Y. D., nar. XX. R. XXXX v T., t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 30. septembra 2020, č. k. 1T/77/2020-392, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. januára 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Y. D. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta z 30. septembra 2020, č. k. 1T/77/2020-392, bol obžalovaný Y. D. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písmeno e/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že dňa 5.1.2020 v čase okolo 21:00 hod. v meste F. na R. ulici, po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným ml. K. K., nar. XX.XX.XXXX, (ktorý bol vylúčený na samostatné konanie a o ktorom nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté), z bránky pletivového oplotenia zadnej časti rodinného domu číslo XXX/X odstránili kovový hák, ktorým bola bránka zaistená, prešli cez pozemok k rodinnému domu číslo XXX/X, v ktorom býva deväťdesiattri ročná B. U., kde obvinený Y. D. v elektrickej rozvodnej skrini hlavným ističom vypol prívod elektrického prúdu do domu, v dôsledku čoho poškodená B. U. z vnútorných priestorov domu zakričala na obvinených, aby odišli preč, načo sa obvinení vzdialili a zotrvali v zadnej časti pozemku až do času okolo 22.00 hod., kedy opätovne prešli k rodinnému domu, kde obvinený Y. D. rukami vtlačil dovnútra dvojkrídlové drevené okno vedúce do spálne rodinného domu, cez vzniknutý otvor obaja vnikli do vnútorných priestorov domu a miestnosti spoločne prehľadávali svietiac si pri tom baterkami a následne pristúpili k uzamknutým dverám vedúcim do kuchyne, na ktorých obvinený ml. K. K., nar. 21.10.2005 lakťom rozbil sklenenú výplň a cez takto vytvorený otvor obaja preliezli do kuchyne, kde obvinený Y. D. sotil poškodenú B. U., ktorá sa v tom čase nachádzala pred dverami v kuchyni kričiac pritom na obvinených, aby z domu odišli, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem a následne počas toho, ako jej obvinený Y. D. pomáhal vstať zo zeme, jej z ľavej ruky stiahol prsteň zo žltého kovu, posadil ju na stoličku a potom obaja obvinení ďalej prehľadávali dom a odcudzili z domu retiazku zo žltého kovu spolu s príveskom, pričom ich poškodená B. U. neustále prosila, aby z domu odišli, že je stará, chorá a nič nemá, čím spôsobili poškodenej B. U. škodu vo výške 330 eur. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písmeno l/, § 37 písmeno h/, písmeno m/, § 38 odsek 2, odsek 5, § 39 odsek 2 písmeno d/, odsek 4, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon

ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne okresný súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona vo vzťahu k obžalovanému zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/10/2020 zo 4. mája 2020, právoplatný 29. mája 2020, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku okresný súd poškodenú B. U. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd skonštatoval, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní realizoval vyhlásenie o vine, ktoré okresný súd prijal, preto vykonal dokazovanie len čo do výroku o treste a náhrady škody. Následne okresný súd v odôvodnení zrekapituloval výsledky dokazovania, ktoré vykonal.

Okresný súd pri úvahe o výmere trestu prihliadol na závažnosť predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, predovšetkým na rozsudok Okresného súdu Galanta z 20. februára 2019, sp. zn. 1T/90/2018, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c), odsek 4 písmeno f) Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 písmeno e) Trestného zákona a iné. Z dôvodu opätovného spáchania zločinu zo strany obžalovaného okresný súd postupoval podľa ust. § 38 odsek 5 Trestného zákona, podľa ktorého sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Súčasne však okresný súd zobral do úvahy učinené vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré z hľadiska ďalšieho postupu považoval za veľmi významné, keďže je neodvolateľné a v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie, čo podľa názoru okresného súdu odôvodňovalo postup v súlade s ust. § 39 odsek 2 písmeno d/, odsek 4 Trestného zákona. V konečnom dôsledku obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/10/2020 zo 4. mája 2020, právoplatným 29. mája 2020, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Takto uložený trest považoval okresný súd za primeraným trestom z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie.

Skutočnosť, že poškodenú B. U. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, odôvodnil okresný súd tým, že obžalovanému je kladená za vinu trestná činnosť, ktorej sa mal dopustiť spoločne s ďalšími osobami, ktorá skutočnosť zakladá zákonnú prekážku zaviazat' iba jeho osobu k náhrade škody. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania a obžalovaný po porade s obhajcom JUDr. Rudolfom Blazsekom (ďalej len obhajca) si ponechal lehotu. Voči výroku o treste rozsudku napokon obžalovaný podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

V odvolaní, ktoré odôvodnil vlastnoručne, uviedol, že uložený trest považuje za neprimerane prísny, poukázal na fakt, že 4. novembra 2020 mu má byť premenený podmienený trest na ďalší nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom je toho názoru, že súhrnný trest mu má byť uložený aj vo vzťahu k tomu trestu, ktorý mu bude premenený. Vzhľadom na to žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a uložil mu jeden súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Obžalovaný odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Rudolfa Blazseka. Zopakoval, že uložený trest považuje s ohľadom na jeho osobu, okolnosti prípadu a jeho priznanie za neprimerane prísny. Je toho názoru, že v dôsledku predchádzajúceho odsúdenia mu má byť uložený súhrnný trest aj vo vzťahu k ďalšiemu jeho odsúdeniu, k čomu nedošlo. V konečnom návrhu žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 25. novembra 2020.

Dňa 23. decembra 2020 bolo krajskému súdu doručené podanie obžalovaného, v ktorom uviedol, že vznáša námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Kataríne Batisovej a proti všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave. Zároveň podáva žiadosť podľa § 23 odsek 1 Trestného poriadku o odňatie veci Krajskému súdu v Trnave a jej prikázanie Krajskému súdu v Bratislave. Zdôvodnil to tým, že sa telefonicky od svojej matky dozvedel, že poškodená je v priamom príbuzenskom vzťahu s poškodenou.

Za účelom prejednania odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 7. januára 2021, ktorého sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku. Obhajoba

voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Poškodená sa napriek vykázanému doručeniu nedostavila, preto krajský súd vykonal verejné zasadnutie v jej neprítomnosti.

K podanej námietke obžalovaný na výzvu predsedníčky senátu uviedol, že o príbuzenskom vzťahu menovanej sudkyne s poškodenou sa dozvedel 15. decembra 2020, keď telefonoval svojej matke. Krajský súd následne oboznámil správu z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, podľa ktorej obžalovaný 15. decembra 2020 s matkou netelefonoval. Dokonca v termíne od 25. novembra 2020 do 22. decembra 2020 s ňou nenadviazal ani raz telefonický kontakt. Tvrdenie obžalovaného preto súd vyhodnotil ako účelové, produkované v snahe zmať termín verejného zasadnutia vo väzobnej trestnej veci.

Po porade senátu bez prerušenia verejného zasadnutia predsedníčka senátu oznámila obžalovanému, že súd jeho podanie posúdil ako námietku zaujatosti, ktorá však nie je založená na dôvodoch podľa ust. § 31 odsek 1 Trestného poriadku, ale je založená na dôvodoch „jedna pani povedala“. O takejto námietke zaujatosti preto krajský súd nekonal.

Po prednesení správy o stave vecí so zameraním na otázky, ktoré treba na verejnom zasadnutí riešiť, obžalovaný požiadal o slovo a doplnil svoje odvolanie. Uviedol, že na polícii bol zbitý, bol donútený priznať sa k tejto trestnej činnosti, hoci ju nespáchal. Okresný sudca využil jeho neznalosť zákona, on bol vyplašený a aj sudca ho donútil sa priznať k tomu, čo nespáchal. Žiada preto, aby táto trestná vec bola vrátená do prípravného konania, chce vec riadne vyšetriť, preto žiada o konfrontáciu s poškodenou, nech ona povie, kto je skutočný páchatel.

Návrh na doplnenie dokazovania konfrontáciou obžalovaného s poškodenou krajský súd odmietol, nakoľko ide o dôkaz vzťahujúci sa k výroku o vine, ktorý nebol odvolaním napadnutý.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor v rámci neho žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Podľa neho uložený trest nie je neprimerane prísny, nevidí dôvod, prečo by mal byť obžalovanému uložený ešte nižší trest, keď už mu bol uložený aj za použitia zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 2 písmeno d/, odsek 4 Trestného zákona. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomného odvolania a konečného návrhu v ňom uvedeného. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že trestný čin nespáchal, žiadal vrátiť vec okresnému súdu resp. do prípravného konania a chce byť konfrontovaný s poškodenou.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Následne s poukazom na ust. § 317 odsek 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, obžalovaný v odvolaní žiadne chyby nevytykal a krajský súd vlastným prieskumom žiadne pochybenia nezistil. Zo zápisnice z

hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie ohľadom výroku o treste procesne správne a v rozsahu dostatočnom na zákonné a spravodlivé rozhodnutie.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytyka jeho prísnosť, krajský súd považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatelovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda že páchatel spáchal viac trestných činov. Ukladanie trestu podľa ustanovenia § 41 odsek 1 Trestného zákona v sebe zahŕňa aplikovanie absorpčnej (pohlčovacej) zásady, ktorej obsahom je pravidlo, že prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem), čo samo osebe je výrazným benefitom pre páchatela, ktorému sa trest ukladá. Pokiaľ ide o súhrnný trest, ten súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchatela odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Trestný rozkaz má taktiež povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 odsek 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o

všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatela priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť.

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že aktuálne súdený skutok obžalovaný spáchal 5. januára 2020. Preskúmaním obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/10/2020 bolo zistené, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo 4. mája 2020, sp. zn. 27T/10/2020, právoplatným 29. mája 2020, odsúdený za prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil 28. septembra 2019. Cit. trestný rozkaz bol obžalovanému doručený do vlastných rúk 20. mája 2020. Aktuálne súdený skutok teda obžalovaný spáchal evidentne skôr, ako mu bol cit. trestný rozkaz doručený do vlastných rúk (s účinkami vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku). Avšak súčasne treba uviesť, že po spáchaní skutku 28. septembra 2019 bol dňa 21. októbra 2019 vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/68/2018, právoplatný 21. októbra 2019, za iný trestný čin obžalovaného, čím došlo k pretrhnutiu viacčinného súbehu medzi skutkom z 28. septembra 2019 a aktuálne súdeným skutkom z 5. januára 2020. Obžalovanému preto nemal byť ukladaný súhrnný trest. Keďže ale k jeho uloženiu došlo a prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal, nebolo možné toto pochybenie napraviť. Bráni tomu zásada zákazu zmeny k horšiemu (zásada zákazu reformatio in peius), ktorej podstata je bližšie rozvedená na konci tohto odôvodnenia. Totiž podľa ustálenej judikatúry aplikácia súhrnného trestu predstavuje pre páchatela nepochybne priaznivejší prístup, nakoľko namiesto uloženia samostatného trestu za každý zo spáchaných trestných činov sa mu uloží jeden súhrnný trest, a to v rámci trestnej sadzby vzťahujúcej sa na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Ak teda okresný súd uložil trest súhrnný, potom správne postupom podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Galanta zo 4. mája 2020, sp. zn. 27T/10/2020, právoplatný 29. mája 2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, lebo ide o obligatórny postup v prípade ukladania súhrnného trestu.

Ak okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že medzi vyššie uvedenými skutkami ide o viacčinný súbeh, potom správne ustálil, že najprísnejšie trestný z týchto zbíhajúcich sa trestných činov je zločin lúpeže podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov až 12 rokov. Nepochybil ani pri určení druhu trestu, keď správne dospel k záveru, že obžalovanému musí byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko nielenže spáchal trestný čin v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia, ale najmä spáchal trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje 5 rokov. Podmienečne odložiť (s probačným dohľadom) je pritom možné len výkon trestu odňatia slobody, ktorého výmera neprevyšuje 3 roky.

Správne okresný súd skúmal aj pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písmeno l) Trestného zákona) a dve priťažujúce okolnosti a to, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) a že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m) Trestného zákona).

Správne postupoval okresný súd aj vtedy, keď na prevahu priťažujúcich okolností neprihliadol a postupom podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona nezvyšoval dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a to z dôvodu, že dolnú hranicu bolo potrebné postupom podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona zvýšiť až o jednu polovicu, teda na 9 rokov a 6 mesiacov, nakoľko obžalovaný spáchal opätovný zločin. Vtedy sa ust. § 38 odsek 4 Trestného zákona nepoužije.

Totiž rozsudkom Okresného súdu Galanta z 20. februára 2019, sp. zn. 1T/90/2018, právoplatným 10. apríla 2019, bol obžalovaný ešte ako mladistvý páchatel odsúdený za pokračovací zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno b), odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a iné na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienečne odložený a bola mu určená skúšobná doba s probačným dohľadom na 3 (tri) roky. Súčasne mu bola uložená povinnosť v skúšobnej dobe podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom sociálnemu výcviku.

Pokiaľ ide o výmeru trestu, tu sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že ukladanie trestu odňatia slobody v rozpätí od 9 rokov a 6 mesiacov do 12 rokov by bolo pre obžalovaného, ktorý dosiaľ nebol vo výkone trestu, neprimerane prísne a účel trestu možno v jeho prípade dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Aj podľa názoru krajského súdu bolo pri výmere trestu potrebné zohľadniť neodvolateľné vyhlásenie viny obžalovaným, ktoré z hľadiska ďalšieho postupu bolo veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie, čo odôvodňovalo mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam tak, ako to vyplýva zo Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod poradovým číslom 44 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017.

Okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov je aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na osobu obžalovaného, charakter súdenej trestnej činnosti a okolnosti prípadu, trestom primeraným a spravodlivým. Tento pomerne dlhý nepodmienečný trest odňatia slobody u obžalovaného, ktorý bude prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody, nechýbne splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň aj morálne odsúdi konanie obžalovaného.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tak uloženiu miernejšieho trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, ktorého sa obžalovaný domáhal v písomnom odvolaní, bránil fakt, že dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aj po jej úprave podľa ust. § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam v tomto prípade predstavovala 6 (šesť) rokov a 4

(štyri) mesiace. Súčasne krajský súd uvádza, že uloženiu trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby bránila skutočnosť, že sa obžalovaný trestnej činnosti vo svojom mladom veku dopúšťal opakovane, pričom jeho trestná činnosť mala gradačný charakter (od majetkovej k násilnej).

Nižší trest odňatia slobody ako 6 (šesť) rokov a 4 (štyri) mesiace by obžalovanému bolo možné uložiť len za použitia ust. § 39 odsek 1 Trestného zákona (podľa cit. ust., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom), na ktorého aplikáciu ale v tejto trestnej veci neboli splnené zákonné podmienky. Totiž žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ani výnimočné pomery páchatel'a nielenže obhajobou neboli tvrdené, ale nevyplynuli ani z vykonaného dokazovania, resp. z obsahu spisového materiálu.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní žiadal, aby mu do okresným súdom uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody bola započítaná aj „premenená podmienka“ vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/90/2018, k tomu krajský súd uvádza, že takýto postup nemá oporu v zákone. Medzi oboma zločinmi (tým aktuálne súdeným a tým vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/90/2018) je vzťah recidívy (priamej), kedy je akékoľvek započítanie vylúčené. Inak povedané, obžalovaný veľmi dobre vedel, že mu od 10. apríla 2019 do 10. apríla 2022 plynie skúšobná doba podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/90/2018, v ktorej má viesť riadny život. Evidentne sa rozhodol ísť iným smerom, keďže v skúšobnej dobe spáchal nie len prečin, ale opätovne aj aktuálne súdený zločin, za čo musí teraz niesť zodpovednosť.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný dosiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Zmenu postoja obžalovaného na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, kedy obžalovaný začal trestnú činnosť v celom rozsahu popierať, nemohol krajský súd zohľadniť v jeho neprospech. Bránila tomu zásada zákazu zmeny k horšiemu (zásada zákazu reformatio in peius) upravená v ust. 322 odsek 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorej nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovaného v situácii, kedy odvolanie bolo podané výlučne v jeho prospech.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného na verejnom zasadnutí ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 odsek 4, § 170 odsek 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.